

HOCAM, BENİ ÖLDÜRECEKLER!

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Cumartesi, 08 Ekim 2016 07:16 -

12 Eylül 1980 öncesinde Türkiye büyük bir kargaşa içine düştü. 1978'de Amme İdaresi Enstitüsünde bir yıllık eğitimim bitirdikten sonra Ankara İncesu Lisesine bağlı Akşam Ortaokulu Türkçe öğretmenliğine atandım. Okullar ülkücü ve devrimci öğrenciler tarafından paylaşılmıştı. Bülbülderesi Caddesi 27 numaralı apartmanda oturuyorduk. Cadde, ülkücülerle devrimcilerin egemenlik alanını sınırı gibiydi. Sık sık silah seslerine tanık oluyorduk. Gündüzleri Millî Kütüphanede çalışıyor veya başka okullara ücretli derse gidiyor, akşama doğru Seyranbağları'ndan aşağıya 180 basamaklı inişten okula ulaşıyordum. İncesu Lisesi Akşam Ortaokulu da kendilerine "devrimci" diyen öğrencilerin egemenliği altındaydı.

Bir akşam boş bir ders saatinde öğretmenler odasında beklerken beti benzi atmış bir genç nefes nefese odaya girdi.

"Hocam beni öldürecekler!" dedi.

"Hayrola! Otur hele şöyle, kimse sana bir şey yapamaz." dedim. Sonra da sorununu anlatmasını istedim.

"Ben ülkücüyüm hocam, sınıfta devrimciler beni öldüreceklerini söylediler!"

Sınıftan kendini dışarı atmış ve can korkusuyla öğretmenler odasına sığınmıştı.

"Sen bu devrimcilere bir şey mi yaptın? Birini mi dövdün veya yaraladın?" diye sordum.

"Hayır hocam, hiçbir şey yapmadım, hiçbir olaya katılmadım. Benim ülkücü olduğumu öğrenmişler. Bu nedenle öldüreceklerini söylüyorlar..."

"Ben onlarla konuşurum. Sana kimse bir şey yapamaz. Şimdi burada otur, birlikte çıkarız" dedim.

Çıkış zili çaldı. Ben de bu öğrenciyi yanıma aldım. Gece karanlığında İncesu Caddesi boyunca 96'lara kadar yürüdük. Yoldaki sohbetimizde öğrendiğime göre, hayatını boya badana yaparak kazanıyordu. Çankaya'nın arkalarındaki gecekondulardan birinde oturuyordu. Gündüzleri çalışıyor, akşamları da bu okula devam ediyordu. Ben Bülbülderesi Caddesi'ne yöneldim, o ise Kızılay'da dolmuş duraklarına gitti. Ayrılırken ona hiçbir şiddet hareketine yönelmemesini tavsiye ettim.

Ertesi gün, onun sınıfındaki devrimci öğrencilerin liderlerini çağırdım. Dün akşamki olayı anlatarak olayı onlardan da dinlemek istedim. O boyacı öğrenciyi herhangi bir olayda görmemişlerdi. Tehditleri de bir korkutmadan ibaretti.

"Ona sakın dokunmayın. Emekçi bir halk çocuğu. Ben size kefil oldum" dedim.

"BURADA YALNIZ BİZ KONUŞURUZ!"

Ben onlara kefil olmuşum ama bu öğrenciler beni de hiç sevmiyorlardı. Okulda birkaç sol fraksiyon hâkimdi ve ben bunların hiç birinden değildim. Yaratılan bu kargaşanın bir faşist darbe ile sonuçlanabileceğini, karşılıklı olarak okulları işgal etmenin çok hatalı olduğunu, öğrenci kimliği olan herkesin okuluna özgürce devam etmesi gerektiğini ve görüş ayrılıklarını şiddete dönüştürmenin doğru olmadığını savunuyordum. TÖB-DER'de Yurtsever Öğretmen Grubu olarak bunu öğretmen topluluğuna ve halka da açıklıyorduk. Öğretmenleri de bu konuda göreve çağırıyorduk.

Okula hâkim grup ise bana derslerimde bile zorluk çıkarıyordu. Birinde elebaşlarından biri sınıfta İstiklal Marşı'nı işlememe "Bu ırkçı, faşist bir marştır" diye itiraz etti. Onu ikna için "Bu marş Kurtuluş Savaşı'nın hatırasıdır" dediğimde marşın savaştan çok sonra yazıldığını ileri sürdü. Ona cevap yetiştireceğim derken dersi işleyemedim.

Bir başka seferinde ise sınıfta yapacağımız "Okullarda huzur nasıl sağlanır?" konulu açık oturum uygulamasına önceden belirlenen konuşmacı öğrencileri korkutarak engel olmuşlardı. Sebep olarak da "Burada yalnız bizim sözümüz geçer!" diye açık açık söylemişlerdi.

HOCAM, BENİ ÖLDÜRECEKLER!

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Cumartesi, 08 Ekim 2016 07:16 -

Sınıfın birinde benim faşist olduğumu belirten bir şikâyet yazısı yazarak idareye götürmüşler. Köy Enstitüsü mezunu, görmüş geçirmiş bir eğitimci olan ve akşam bölümüne bakan Müdür Yardımcısı Nuri İşken, dilekçeyi götüren öğrencilere:

“Hadi ordan! Siz daha ananızdan doğmadan o mücadele ediyordu” diyerek makamından kovmuş. İşken, bu öğrencilerin bana karşı şiddet kullanmak dâhil her şeyi yapabileceklerini de söyledi. Aslında 18-50 yaşları arasında olan akşam öğrencilerinin büyük çoğunluğu ekmek ve gelecek kavgasında idiler. Yalnız onlar örgütsüz olduklarından, cesaretleri de olmadığı için küçük bir grup öğrencileri tamamıyla pasif hale getirmişti.

Ertesi akşam, okul çıkışında, karanlık caddede yürürken iki öğrenci yanıma yaklaştı:

“Hocam, sizi şikâyet eden dilekçeye bütün sınıf istemeyerek imza attık. Sakın bizim için kötü düşünmeyin. Şimdi bizi sizinle yürürken de görmesinler!” diyerek hızlı hızlı yürümeye başladılar...

Bu ülkenin insanları ne kadar çok tecrübeden geçtik değil mi? Olgunlaştık mı dersiniz? (7 Ekim 2016)

Fotoğraf: İncesu Lisesi önünde (1976)

HATIRLATMA: Bu e-posta grubundaki adreslerin tamamına yakını açık kaynaklardan derlenmiştir. Bildirimlerimi almak istemeyenlerin ve listeden adlarının silinmesini isteyenlerin “Yanıtla” kısmına bunu belirtip geri dönüş yapmaları yeter.